



บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

มนุษย์รู้จักการใช้การติดต่อสื่อสารเพื่อให้เข้าใจและรับรู้สิ่งต่างๆ ได้หลายวิธีมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะในปัจจุบันได้มีวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีใหม่ที่ทันสมัยสามารถช่วยให้มนุษย์สื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วและสะดวกขึ้น เช่น การสื่อสารด้วยอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ การสื่อสารผ่านดาวเทียม เป็นต้น แต่วิธีการที่ขาดไม่ได้แม้วิวัฒนาการในโลกจะก้าวไกลไปเพียงใดก็ตาม คือ การสื่อสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์นั่นเอง

สื่อสิ่งพิมพ์มีความหมายโดยทั่วไปว่า คือ สื่อที่ใช้ติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกันด้วยภาษาเขียนโดยอาศัยวัสดุกระดาษพิมพ์ออกมาพร้อมกัน เพื่อแจกจ่ายให้กับผู้อ่านได้ครวญละมาก ๆ สื่อสิ่งพิมพ์นั้นอาจออกมาในรูปแบบต่างๆ กันไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสาร วารสาร จุลสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุ แผ่นพับ หนังสือคู่มือ และโปสเตอร์ เป็นต้น (สุรัตน์ ทุมพันธ์ 2532: 6) จากความหมายของสื่อสิ่งพิมพ์แสดงให้เห็นว่า สื่อสิ่งพิมพ์นี้มีบทบาทและอิทธิพลต่อสังคมเป็นอย่างมาก เพราะเราสามารถพบสื่อสิ่งพิมพ์ได้ในชีวิตประจำวัน สื่อสิ่งพิมพ์มีบทบาทและลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากสื่อประเภทอื่น คือ

1. เป็นสื่อที่มีความคงทนถาวรจะหยิบอ่านเมื่อไรก็ได้ตามสะดวกไม่จำเพาะเจาะจงในเรื่องเวลาและสถานที่
2. ให้ความละเอียดของบทความข่าวสาร สารคดี หรือสาระอื่นใดได้มากกว่า และสามารถใ้เมื่อนำข้อเท็จจริงมาให้มีความเห็นคล้อยตามได้มากกว่าด้วย
3. เก็บเป็นหลักฐานไว้ยืนยันได้ ใช้ตรวจสอบข้อเท็จจริงได้
4. เป็นเวทีที่เปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้แสดงความคิดเห็นได้มากกว่าสื่อประเภทอื่นสนับสนุนให้เกิดการสื่อสารแบบสองทางทำให้อ่านมีความนิยมมากกว่า (อนันต์ธนา อังกินันท์ 2532: 260)

จากพระราชบัญญัติการพิมพ์พุทธศักราช 2484 ได้บัญญัติไว้ว่า "สิ่งพิมพ์" หมายถึง สมุด แผ่นกระดาษ หรือวัตถุใดๆที่พิมพ์ขึ้นรวมตลอดทั้งบทเพลง แผนที่ แผนที่ แผนภาพ ภาพวาด ภาพระบายสี ใบประกาศ แผ่นเสียง หรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะเดียวกัน

ส่วนในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 นั้น ไม่มีการให้คำจำกัดความของคำว่า "สิ่งพิมพ์" ไว้แต่อย่างใด แต่ได้ให้ความหมายของคำว่า "สิ่ง" และ "พิมพ์" ไว้ดังนี้คือ

"สิ่ง" หมายถึง ของต่างๆ อย่าง, อัน เป็นคำใช้แทนนามทั่วไปโดยไม่จำกัดว่าเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

"พิมพ์" หมายถึง รูป, แบบ, ถ่ายแบบ, ใช้เครื่องจักรกดตัวหนังสือหรือภาพ เป็นต้น ใช้ติดบนวัตถุ

ดังนั้นความหมายโดยทั่วไปของคำว่าสิ่งพิมพ์คือ การใช้เครื่องจักรกดตัวหนังสือหรือภาพลงบนสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นสิ่งมีชีวิต หรือไม่มีชีวิต

ทางด้านบรรณารักษศาสตร์ได้ให้ความหมายของสิ่งพิมพ์ไว้ต่าง ๆ กัน คือ

จากรัฐธรรมนูญ (2521: 94) ได้ให้ความหมายคำว่า "Publication" ว่าเป็นสิ่งพิมพ์ชิ้นหนึ่งซึ่งพิมพ์ออกเผยแพร่ในห้องตลาด ออกจากนาย หรือแจกก็ได้ไม่กำหนดว่าต้องเป็นประเภทใดบ้าง

ชุดิมา ลัจจานันท์ (2523: 1-5) ได้ใช้คำว่า "วัสดุสิ่งพิมพ์ (Printed Materials) ว่าเป็นสิ่งพิมพ์ที่อยู่ในห้องสมุด แบ่งเป็น 5 ประเภท คือ หนังสือ หนังสือพิมพ์ วารสาร จุลสาร และกฤตภาค

ธาดาศักดิ์ วัชรปรีชาพงษ์ (2525: 1-3) ได้แบ่งประเภทของทรัพยากรห้องสมุดเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ ทรัพยากรสิ่งพิมพ์และทรัพยากรไม่สิ่งพิมพ์ โดยอธิบายคำว่าทรัพยากรสิ่งพิมพ์ว่าเป็นทรัพยากรที่เป็นสิ่งพิมพ์ในห้องสมุด แบ่งได้ 5 ประเภท คือ หนังสือ, วารสารหรือนิตยสาร, หนังสือพิมพ์, จุลสารหรือนุสาร และกฤตภาค จากความหมายเกี่ยวกับคำว่า "สิ่งพิมพ์" ที่มีผู้ให้ความหมายต่างกัันไว้นั้นพอจะสรุปได้ว่า สิ่งพิมพ์

คือสิ่งที่ได้ถูกรวบรวมและพิมพ์ขึ้นตามวัตถุประสงค์ของผู้พิมพ์ สามารถแบ่งได้หลายประเภท เช่น หนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร แผนที่ ใบประกาศ ต่างๆ เป็นต้น

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสิ่งที่พบ และมีการใช้ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้งในลักษณะที่เป็นทางการ เช่น การนำไปอ้างอิงในการเขียนหนังสือ อ้างอิงในรายงานการศึกษา และในลักษณะไม่เป็นทางการ เช่น การนำไปสนทนาทั่วไป ดังนั้นสื่อสิ่งพิมพ์จะมีความสำคัญมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่าได้นำไปใช้ประโยชน์ และให้ความสำคัญเพียงใด

เมื่อได้ศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์พบว่า สามารถแบ่งประเภทของสิ่งพิมพ์ได้หลายประเภท เช่น หนังสือ วารสาร นิตยสาร จุลสาร เป็นต้น อย่างไรก็ตามประเภทสิ่งพิมพ์ที่เกิดขึ้นนี้ย่อมเกิดขึ้นเองไม่ได้ และจะไม่เกิดประโยชน์ใดๆเลยถ้าไม่มีการนำไปใช้ ปัจจุบันตามองค์การ หน่วยงานต่างๆทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนได้มีการผลิตและเผยแพร่สิ่งพิมพ์ของตนขึ้นตามแต่วัตถุประสงค์ของหน่วยงานนั้นๆ เช่น สถาบันการศึกษาจะผลิตสิ่งพิมพ์ในรูปแบบของตำรา เอกสารประกอบการสอนวิชาต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา กระทรวง ทบวง กรม องค์การและสมาคมต่าง ๆ จะผลิตสิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่กิจกรรมของหน่วยงานหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงาน และภาคเอกชนมักพบในลักษณะของสำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์และดำเนินการในรูปแบบของธุรกิจ การค้า (นุชรี ศรีโกลจน์วงศ์ 2531: 146-147)

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งนับเป็นหน่วยงานของรัฐแห่งหนึ่งที่ได้มีการจัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2517 ได้มีการจัดทำสิ่งพิมพ์ออกเผยแพร่โดยจัดส่งไปยังห้องสมุด หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องในรูปแบบของการแจก แลกเปลี่ยน จากนายรวมทั้งที่ขอมมาเป็นเวลานานนับแต่เริ่มมีสิ่งพิมพ์ของสถาบันขึ้น จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่าสิ่งพิมพ์ของสถาบันวิจัยสังคมที่เผยแพร่ตั้งแต่ปี 2520-2533 มีทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศจำนวน 125 ชื่อเรื่อง และได้จัดส่งเผยแพร่ไปยังห้องสมุดมหาวิทยาลัยและหน่วยงานต่างๆ แต่เป็นเพียงการเผยแพร่ออกไปเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้มีการติดตามทั้งทางด้านรูปแบบ สาขาวิชาและผลของการ

เผยแพร่สิ่งพิมพ์นั้นมาก่อน จึงควรจะได้มีการศึกษาถึงการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ดังกล่าวโดยศึกษาในเรื่องรูปแบบ สาขาวิชา และการนำไปใช้ โดยเฉพาะสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ไปยังห้องสมุด คณะและสถาบันในมหาวิทยาลัย เพื่อจะได้นำผลการวิจัยครั้งนี้ไปเสนอแนะต่อสถาบันวิจัย สังคมในการที่จะเผยแพร่สิ่งพิมพ์ของสถาบันต่อไป อันจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสถาบันฯเอง และหน่วยงานที่ได้รับสิ่งพิมพ์ของสถาบันวิจัยสังคมด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเรื่องรูปแบบ สาขาวิชา และการนำไปใช้

แนว เหตุผล

สิ่งพิมพ์ของสถาบันฯมีหลายรูปแบบ สาขาวิชา และการนำไปใช้ที่แตกต่างกันในแต่ละห้องสมุด เป็นสาเหตุสำคัญในการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ของสถาบันฯ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 125 ชื่อเรื่องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ(ยกเว้นวารสาร) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-2533 (สำหรับปี 2533 พบว่ายังมีสิ่งพิมพ์บางส่วนที่อยู่ระหว่างจัดพิมพ์ทำให้มีชื่อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนสิ่งพิมพ์ในปี 2533)

2. ศึกษาจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยที่สถาบัน ฯ ได้จัดส่งสิ่งพิมพ์ไปให้จำนวน 43 แห่ง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รวบรวมข้อมูลและศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์โดยทั่วไปและโดยเฉพาะสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. แยกประเภทสาขาวิชาของสิ่งพิมพ์ของสถาบันฯ โดยยึดหลักการจัดหมวดหมู่ระบบทศนิยมของดิวอี้ในหมวด 300 (สังคมศาสตร์) และหมวดอื่นที่เกี่ยวข้องคือ หมวด 000 (ความรู้ทั่วไป), หมวด 200 (ศาสนา), หมวด 500 (วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ), หมวด 600 (วิทยาศาสตร์ประยุกต์ เทคโนโลยี), หมวด 700 (ศิลปะวิจิตรศิลป์ และ มัณฑนศิลป์) และหมวด 900 (ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์)

3. แบ่งรูปแบบสิ่งพิมพ์ของสถาบันฯเป็นตำรา รายงานการวิจัย รายงานการประชุม/สัมมนา บรรณานุกรม ทำเนียบนาม หนังสือทั่วไป และอื่นๆ

4. สืบราชการใช้สิ่งพิมพ์ของสถาบันฯโดยสืบราชการใช้สิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ของสถาบันวิจัยสังคมในห้องสมุดคณะรัฐศาสตร์และหอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นตัวอย่างเพื่อสร้างแบบสำรวจ ตรวจสอบครั้งและแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสำรวจโดยปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วจึงสร้างแบบฟอร์มการสำรวจและสำรวจในห้องสมุด 43 แห่งที่ได้รับแจกสิ่งพิมพ์ของสถาบันฯ

5. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทั้งหมดด้วยวิธีการทางสถิติ คือ การหาค่าร้อยละ โดยใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{F}{N} \times 100$$

N

ด้วยการแทนค่า

$$P = \text{จำนวนค่าร้อยละทั้งหมดที่ทำได้}$$

$$F = \text{จำนวนที่สำรวจได้จริง}$$

$$N = \text{จำนวนทั้งหมดที่ต้องสำรวจ}$$

6. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

7. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบรูปแบบ สาขาวิชา และการนำไปใช้ของสิ่งพิมพ์ของสถาบันฯในแต่ละห้องสมุดมหาวิทยาลัยที่ได้รับแจกสิ่งพิมพ์

คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบของสิ่งพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่จัดพิมพ์ขึ้นในลักษณะประเภทต่าง ๆ กัน คือ ตำรา รายงานการวิจัย รายงานการประชุม/สัมมนา บรรณานุกรม ทำเนียบนาม หนังสือทั่วไป และอื่นๆ

ตำรา หมายถึง หนังสือตำรา แต่งเพื่อการสอน แนวเนื้อเรื่องเป็นไปตามหลักสูตร รูปแบบลักษณะของส่วนประกอบในเนื้อเรื่องแตกต่างไปจากหนังสือสารคดีวิชาการทั่วไป โดยอาจมีบทสรุปแต่ละบท คำถามทบทวน แบบฝึกหัด โครงการฝึกฝนหรือทดลอง ส่วนวนการเขียนมุ่งให้เหมาะแก่ระดับผู้อ่านซึ่งต้องใช้ตำรานั้นสำหรับการเรียน (จารุวรรณ สินธุโสภณ 2521: 115)

รายงานการวิจัย หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัย เนื้อเรื่องแจ้งให้ทราบความเป็นมาหรือความจำเป็นที่ต้องดำเนินการวิจัยเรื่องดังกล่าว วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการ ความคาดคะเนผลการวิจัย ข้อมูล วิเคราะห์และประเมินผลการวิจัย (จารุวรรณ สินธุโสภณ 2521: 104-105)

รายงานการประชุม/สัมมนา หมายถึง รายงานที่ได้จากการจัดประชุม/สัมมนา และนำมาจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นรายงานการประชุม/สัมมนา

บรรณานุกรม หมายถึง หนังสืออ้างอิงประเภทที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์ต่างๆ ส่วนมากได้แก่บัญชีรายชื่อหนังสือ (จารุวรรณ สินธุโสภณ 2521: 18)

ทำเนียบนาม หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่รวบรวมบัญชีรายชื่อบุคคล องค์กร หน่วยงาน ตามลำดับอักษร

หนังสือทั่วไป หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อใช้เป็นหนังสือสำหรับอ่านทั่วไป

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการสำรวจพบว่าได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สิ่งพิมพ์ที่หน่วยงานได้ผลิตขึ้น อย่างเป็นทางการ 3 เรื่อง คือ เกษม ศิริสัมพันธ์ (2509) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การวิจัยประสิทธิภาพของสิ่งพิมพ์ โดยวิเคราะห์สิ่งพิมพ์ที่ผลิตขึ้นของกองส่ง เสริมเผยแพร่ กรมพัฒนาชุมชน โดยวิเคราะห์เนื้อหา ตรวจสอบปฏิกริยาของประชาชนที่มีต่อสิ่งพิมพ์ เพื่อ อนุมานถึงประสิทธิภาพของสิ่งพิมพ์นั้นๆ และเสนอข้อแนะนำ เพื่อ เพิ่มพูนประสิทธิภาพของ สิ่งพิมพ์ต่อกรมการพัฒนาชุมชน สรุปได้ว่า การเผยแพร่สิ่งพิมพ์ในรูปแบบของโปสเตอร์และ หนังสือของกรมพัฒนาชุมชนยังมิได้ดำเนินการอย่างกว้างขวาง ผลการวิจัยจากการสำรวจ ข้อมูลจากหมู่บ้านเบตแด่งในท้องที่ อำเภอหนองหาร จังหวัดอุดรธานี พบว่าชาวบ้านมี ความสนใจในโปสเตอร์มากกว่าสิ่งพิมพ์ประเภทเอกสาร เรื่องที่สอง ประดิษฐ์ คัมภีร์มย์ (2523) ได้ศึกษาการใช้หนังสือชุดภาษาไทยขององค์การคำครุสภาในห้องสมุดโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครพบว่า อาจารย์ นักเรียน และบรรณารักษ์ส่วนมากเคย อ่านหนังสือชุดภาษาไทยขององค์การคำครุสภา เพื่อประโยชน์ทางการ เพิ่มเติมความรู้ ประกอบการเรียนการสอนและความเพลิดเพลิน แต่จะเคยอ่านอย่างมากไม่เกิน 5 เล่ม จากจำนวนหนังสือทั้งสิ้น 593 เล่ม ซึ่งนับได้ว่าได้ใช้ประโยชน์จากหนังสือชุดนี้้น้อยมากและ ห้องสมุดโรงเรียนส่วนมากมีหนังสือชุดภาษาไทยอย่างสูงสุดไม่เกิน 100 เล่ม และเมื่อนับ รวมจำนวนหนังสือชุดภาษาไทยที่มีอยู่ในห้องสมุด 13 แห่งมีหนังสือเพียง 20 เบอร์เซนต์ เท่านั้น และเรื่องที่สาม คือ การศึกษาการกระจายและการใช้เอกสารสิ่งพิมพ์ที่ผลิต โดยกรมส่งเสริมการเกษตรในหมู่เกษตรกรในจังหวัดสุพรรณบุรี โดยประยัต บุษสุข (2525) ได้สำรวจและรวบรวมชื่อเอกสารสิ่งพิมพ์ของกรมซึ่งผลิตขึ้นในรูปแบบของจุลสาร แผ่นปลิว และแผ่นภาพ ระหว่างปี พ.ศ. 2521-2523 จำนวน 297 ชื่อเรื่อง พบว่า การกระจายสิ่งพิมพ์ที่ใช้มากที่สุด (33.33%) คือการที่เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรนำ เอกสารสิ่งพิมพ์ไปแจกให้เกษตรกรด้วยตนเอง ส่วนการกระจายที่น้อยที่สุด (9.26%) คือ การกระจายไปตามสถานที่บริการการอ่าน เช่น ห้องสมุดประชาชน/ที่อ่านหนังสือประจำ หมู่บ้าน ในด้านการใช้พบว่าจำนวนการใช้ประโยชน์จากเอกสารสิ่งพิมพ์ที่เกษตรกรได้รับมี

อัตราร้อยละ 100 เป็นเอกสารจำนวน 9 ชื่อเรื่องเพราะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติได้ เกษตรกรได้นำความรู้จากเอกสารไปใช้ประโยชน์เป็นจำนวนมากและไม่มีปัญหาในการใช้ประโยชน์โดยตรง นอกนั้นส่วนมากเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ในห้องสมุดเป็นแห่งๆ ไปมิได้เห็นลักษณะของหน่วยที่ผลิตหรือเผยแพร่โดยตรงจึงไม่น่าจะน่ามากล่าวไว้ ณ ที่นี้ แต่จะขอกกล่าวถึงงานวิจัยอีกส่วนหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่สิ่งพิมพ์อยู่บ้าง คือ นางเยาว์ เต็นวัฒนา (2524) ศึกษาปัญหาการผลิตหนังสือตำราชั้นอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ พบปัญหาด้านการเผยแพร่ คือยังต้องการให้มีการปรับปรุงการประชาสัมพันธ์เพื่อให้มีการเผยแพร่อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น, ชวนพิศ พรรัมย์ (2527) ศึกษาปัญหาในการผลิตผลงานทางวิชาการของบรรณารักษ์ห้องสมุดพบว่าปัญหาในการเผยแพร่ คือ ผลิตมาแล้วเผยแพร่ในวงจำกัด และวัลลภา จันทรี (2531) ศึกษาปัญหาการผลิตผลงานทางวิชาการของบรรณารักษ์ห้องสมุดในสถาบันและศูนย์ทางวิชาการสังกัดมหาวิทยาลัย พบปัญหาในการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของบรรณารักษ์ว่าขาดเงินทุนสนับสนุนในการจัดพิมพ์เผยแพร่

ในต่างประเทศมีการศึกษาด้านการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ไว้ 2 เรื่องคือ Cowell (1986) ได้ศึกษาถึงการสื่อสารและการเผยแพร่สิ่งพิมพ์รายงานวิจัยในศูนย์วิจัยการเกษตรนานาชาติ (International Agricultural Reserch Centers) พบว่าความต้องการข่าวสารของศูนย์วิจัยเกษตรนานาชาตินี้มากขึ้น แต่กิจกรรมทางด้านการเผยแพร่นี้ยังไม่มีความพอ โดยต้องจัดให้มีการสื่อสารแบบสองช่องทางและจัดรูปแบบการเผยแพร่ เป็นแบบครบวงจร ควรจะได้มีการศึกษาผลสะท้อนกลับของการใช้สิ่งพิมพ์จากผู้ใช้ เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขสิ่งพิมพ์ในอนาคต และ Dolan (1986) ได้ศึกษาการแจกจ่ายสิ่งพิมพ์ของสหพันธ์ในแคนาดาไปยังห้องสมุดรับฝากในประเทศแคนาดา พบว่า มีปัญหาความสิ้นเปลืองความซ้ำซ้อนและขาดประสิทธิภาพในการจัดสิ่งพิมพ์

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า การศึกษาทางด้านการเผยแพร่
สิ่งพิมพ์ของแต่ละหน่วยงานยังมีน้อย แม้ว่าทุกหน่วยงานจะมีสิ่งพิมพ์ของตนออกเผยแพร่อยู่
เป็นจำนวนมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะได้มีการศึกษาการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ที่เจ้าของ
หน่วยงานเป็นผู้เผยแพร่เอง และได้ศึกษาการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ของสถาบันวิจัยสังคม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขึ้น